

HARLEQUIN®

002
DETSEMBER

INTRIIG

DANI SINCLAIR

Hingemattev

romantiline

teadmat

KESKÖÖ- PRINTS

Esimene peatükk

Arvuti kerge kuma oli ainsaks valgusallikaks pimedas toas. Reece Maddoxi arvates oli valgust liiga palju. Iga hetk võib mõni turvamees märgata valgust seal, kus seda olla ei tohiks, ning saata kellegi seda kontrollima. Pidu toimus mitmes hoone tagumise külje ruumis. Reece pidi tormiliste peo-sündmuste juurde tagasi pöörduma enne seda, kui keegi teine peale tema kaaslanna mehe eemalolekut märkab.

Viimase faili allalaadimine lõppes. Reece eemaldas arvutist mälupulga teadmise, et vajalike failide otsimiseks ning salvestamiseks oli kulunud liiga palju aega. Laua kõrval kükitava meheni jõudis ukse tagant kostuv mehe naeruhääl. Tema suunas liikus mitu vabalt vestlevat meest. Ta kahtles, et peoperemees usuks, et Reece kõigest vannituba otsinud oli, kui keegi ta siit leiaks.

Reece seisis. Arvuti sulgemiseks polnud enam aega. Ta lükkas mälupulga oma taskusse ning silmitses hindava pilguga tuba. Teise korruse aknad olid ainsaks väljapääsuks. See polnud küll kõige optimaalsem valik, kuid siiski... Mees jooksis aknani ning piilus sealt alla. Nii murraks ta oma rumalat pead kandva kaela.

Või võiks ta selle ülesande jätta peaaegu ukseni jõudnud meeste hooleks.

Reece avas akna. Liiga hilja, ta märkas sensorit. Tema osaliseks kergenduseks ei kõlanud kuuldavat alarmi, kuid mees teadis, et oli kuskil mõne vaikse häirekella tööle pannud. Vaiksel vandudes silmitses ta maja küljeseina peal paiknevaid konarlikke kive. Tema kallid Itaalia nahkkingad polnud mõeldud kaljuronimiseks. Kahjuks aga polnud muud

valikuvarianti, kui haarata kinni rõduäärest, mis ulatus natuke kaugemal maja küljest välja. Ta võiks selle küljes rippuda ja end siis lahti lasta, nii murraks ta ainult oma jala.

Kui tal kunagi õnne vaja läheb, siis nüüd oli see hetk käes. Reece ronis aknalauale ning hüppas sepistatud raudvõre poole.

Õnn naeratas talle. Mees haaras parema käega kinni alumisest käsipuust ning rippus maapinna kohal, rebides niimoodi peaaegu kae liigesekohast välja.

Hammustades valu vastu huulde, otsis mees jalga-dega pragu kivifassaadis ning leidiski selle, sama tegi ta ka oma vasaku käega. See vähendas pinget tema paremas käes ning õlas, kuid äkitselt märkas ta säravat valgust toas, kust ta just lahkunud oli.

Osavustükkide jaoks polnud aega. Reece lasi käsipuust lahti ning üritas kukkudes oma lihaseid lödvestada. Maandumist pehmendasid püगतud põõsad, mis kasvasid reas maja vundamendi ääres, kuid maandumine polnud kaugeltki mitte valutu ega helitu. Reece'i kohalt kostus äkitselt elevil hääli.

Reece tõusis viivitamatult jalule ning liibus vastu konarlikku kivimüüri. Tema tumedad juuksed ning must smoking peaksid aitama tal varjudesse sulanduda, samal ajal kui ta sentimeetrite haaval heledalt valgustatud mõisa esiosa poole liikus. Turvateenistus tuleb valduste kaugemast otsast, kuid neil ei kulu palju aega teavitamiseks tervet töötajaskonda saagivaritsejast.

Jäädes vaid vaevu prožektorite valgusvihust välja, peatus Reece nurga peal, et oma riietelt mulda ning rohelisi muruliblesid maha pühkida ning lateksist kindaid eemaldada. Ta toppis need oma taskusse ning kammis sõrmedega läbi oma juuste. Enam polnud tal aega. Ta kõndis hästi valgustatud esiukse poole, justkui oleks tal täielik õigus maastikul jalutamas käia.

Õnn naeratas talle veel kord. Esiuksest väljus suur grupp lärmakaid pidulisi, kes igavlevatest turvameestest rääkides ning naerdes möödusid. Üks neist inimestest oli Curtis Long. Reece poleks õnnelt enam rohkem paluda osanudki. Tüse impordiärimees nägi väsinud välja, samal ajal kui ta naine lobises innukalt ühe noorema paariga, kes ilmselt nende poja sõbrad olid.

Reece kaalutles oma võimalusi ning astus siis üle kivi-müüri, mis ääristas esiukse ees paiknevaid astmeid, samal ajal pillas üks naine parkimispiletit otsides oma koti maha.

Reece kummardus koos teiste meestega, et üles korjata huulepulk, mündid ning teised kotist välja pudenenud esemed. Naine itsitas veidi vindiselt ning vabandas soravas itaalia keeles.

Oma õnne tänades manööverdas Reece end vanema mehe kõrvale. „Tere õhtust, Curtis.”

„Reece,” tervitas Curtis üllatunult. „Ma ei näinudki sind varem.”

„Tahtsin juba enne tere ütleva tulla, kuid ei leidnud sobivat võimalust. Sa näed hea välja.” Tegelikult arvas Reece, et mees näeb välja üsna kurnatud ning kahvatu. Ta hingeldas kuuldavalt naisele mitmeid münte ulatades.

„Arst ütles mulle, et pean kaalust alla võtma ning stressist hoiduma,” lausus ta end kokku võttes. „Proovi minu äri juhtides ühegagi neist asjadest hakkama saada. Mida ta küll ootab? Neetud lollpea.”

Reece manas näole kaastundliku naeratuse. „Arstid.” See tundus piisavalt puikleva vastusena. „Kas lähete koos naisega homme ka saatkonna peole Milanos?”

„Ei, jumal tänatud. Me sõidame esimese asjana hommi-kul varajase lennukiga Ühendriikidesse tagasi. Mu naine nõuab, et ma Alexandrias ühe spetsialisti vastuvõtul ära käiksin.”

„Abikaasad lihtsalt on sellised.”

„Ja kuidas sina seda tead? Minu poja andmetel oled sa ikka veel vaba.”

„Veel jah,” nõustus Reece. „Nagu ka tema, kui just midagi sellest ajast, mil ma teda San Moritzis nägin, muutunud pole. Kas te lendate siis Dullesisse?”

Curtis noogutas. Mõlemad mehed astusid sammu allapoole, kui veel üks rahvahulk maja sissepääsu ees tungles ja noorukitele nende autode ning limusiinide ette sõidutamise eest maksma hakkas.

„Ma vihkan kontinentidevahelisi lende, aga mu naine armastab Itaaliat.”

Valvuritega liitus ka kolmas turvamees, kes rääkis küll vaikselt, kuid vägagi pakilisel toonil. Reece kaalus oma võimalusi, püüdes samal ajal jätta muljet, et ta neid üldse tähele ei pane. „Ja kuidas su pojalt läinud on, pärast seda kui ma teda viimati nägin?”

„Minu poeg peab karmid elutõed selgeks õppima. Ta tahab ikka veel neetud puusepaks hakata.”

Reece lasi välja vaigse kergendust väljendava ohke. „Talle on alati oma kätega töötada meeldinud.”

„Olgu, tehku siis sellest oma hobi. Aga puusepp, jumal hoia! Puusepana ei teeni ta üldse raha. Ta tahab maju ehitama hakata.”

„Ma tean ühte meest, kes seda teeb.”

Curtis silmitses teda teravalt. „Teenib ta sellega ka midagi?”

„Piisavalt, et läbi ajada.”

Mehe turtsatus tõmbas neile Curtise naise pilgu ning Reece noogutas talle tervituseks.

„Seda olen ma talle rääkinudki,” lausus Curtis. „See ei tasu end ära. Ta peab minu äridesse sekkuma ning puuseppa oma vabal ajal mängima.”

„Äkki peaksid tal minu sõbraga rääkida laskma. Gene võib aidata tal meelt muuta.”

„Arvad nii?”

Reece kehtas õlgu, justkui poleks see üldse oluline. „Igal juhul räägib Gene talle tõtt.”

„See pole sugugi halb mõte.”

Reece haaras ühe oma visiitkaardi ja pastaka ning kirjutas kaardi taha Gene'i nime ning telefoninumbri. „Asja iroonia seisneb selles, et pidin homme õhtul koju lendama ja talle ühelt Itaalia ehitajalt, keda ta siin tunneb, mõned failid kaasa viima. Kohtusin selle mehega vahetult enne siia peole tulekut, aga nüüd tundub, et jään küllaltki suure tõenäosusega oma lennukist maha. Minu kaaslanna tahab väga homsele saatkonna üritusele minna.”

„Ole ettevaatlik, Reece. Varem või hiljem paneb üks neist naistest sulle sõrmuse sõrme ning rõnga ninna.”

„Mitte mingil juhul,” kinnitas ta vanemale mehele. „Aga üldiselt tasub daamidele meelepärane käitumine end ära. Kas oleks võimalik, et sa viiksid selle mälupulga minu eest tagasi? Ma vihkan lubaduste täitmata jätmist. Võiksin helistada Gene'ile ning paluda tal sinuga homme kokku saada, pärast seda, kui sa tollist läbi käinud oled. Siis võid ka tema jutuajamise Steve'iga ära korraldada.”

„Pole probleemi. Mulle meeldiks väga sinu sõbraga kohtuda.”

„Aitäh.” Kumbki turvamees ei vaadanud nende suunas ning Reece ulatas talle mälupulga. Valvurite tähelepanu oli suunatud autole, mis treppide ees peatunud oli. Kohe selle taga seisis elegantne must limusiin.

„Ma kardan, et see on minu auto.” Curtis viipas limusiini suunas. „Me lendame Delta 698-ga. Ütle oma sõbrale, et ootan väga temaga vestlemist.” Mälupulga pistis ta endale taskusse.

„Suurepärase. Aitäh sulle veel kord, jään sulle ühe teene võlgu.”

„Mitte siis, kui su sõber aitab mu pojale aru pähe panna.”

Mehed surusid kätt ning Reece suundus esiukse poole, samal ajal eraldas Curtis oma naise teisest paarist. Turvamehed, kes nägid välja tunduvalt rahutumad kui paar minutit varem, eksitasid Reece'i, kui viimane tagasi sisse kõndima hakkas.

„Kõik on korras,” kinnitas Reece neile itaalia keeles. „Saatsin lihtsalt ühe sõbra välja, et temaga hüvasti jätta.”

„Teie nimi palun, *signore*?”

Olukord polnud hea, kuid sinna ei olnud midagi parata. „Reece Maddox.”

Rääkija vaatas teda külmalt, samal ajal kui tema kaaslane mehe nime nimekirjast järele vaatas. Reece lootis, et tema õnn pole teda veel maha jätnud. Väikseimgi märk rebendist või plekist tema riietel saadaks talle praegu palju pahandust kaela ning ta polnud kindel, kas ta selle üle elaks. Nüüd, kui adrenaliin kehast kadunud oli, hakkasid ka tema õlg ning selg ebanormaalselt valutama.

„Mul on vaja teie kutset näha, härra.”

„Pole probleemi.” Reece õngitses oma jakitaskust välja kaardi ning ootas, kuni mees selle üle kontrollis ning teine mees tema nime kinnituseks noogutas.

Nad viipasid talle sisseminekuks. Reece sammus eesmärgikindlalt tagasi ballisaali poole, lootes samal ajal, et ta polnud ülakorruse kabinetis mõnda kaamerat märkamata jätnud. Võideldes oma instinktidega, mis soovitasid tal ringi pöörata ning minema joosta, sammus ta edasi, jättes endast väga rahuliku mulje, ning märkas oma sõpra Heath Brockmortonit, kes juhtis esiukse poole silmanähtavalt purjus Oliver Kendalli.